

Publicerad 2019-12-28 17:22 av Yrre

2020

Stilla, hon som höll tid i händer vankade längst årstiders timmar. Här och där lades en ny stjärna till, en yster vårblomning, en svidande kall vind, ett sandkorn.

Stilla, en människas väntan är en långsam gryning.

I livmodern lyser månens gula kropp, natt börjar i väntan på ljuset.

Vattnet brast och en levnad tog vid i väven.

Hon höll månen i en hand, solen i den andra. Vattnet stog högt och skvalpade kring hennes fötter när han målade himlen blå.

Stilla ännu viskades.

Inför bristning av hölje krävs ödmjukhet, en tanke som beges.

Trots allt är att vara ett viktigt ting, en resa, en eld.

Stilla, och så gav hon efter.

Jag tänkte att vi föddes en sådan afton, var och en

Och att vart nytt år borde förlänas samma ära,

Trots allt, stilla är ingen dålig början på ett slut och

något nytt.

Detta att ha vågat falna.

Vågat grytt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Yrre med Poeter.se id #11269 innehar upphovsrätten